

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 41/2011-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. februára 2011 predbežne prerokoval sťažnosť R. Č., T., zastúpeného advokátom JUDr. P. H., K., vo veci namietaného porušenia základného práva vlastniť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19 Co 41/2010 z 22. júla 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. Č. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. októbra 2010 doručená sťažnosť R. Č., T. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. P. H., K., vo veci namietaného porušenia základného práva vlastniť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného

v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 19 Co 41/2010 z 22. júla 2010.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ ako žalobca sa návrhom na začatie konania (žalobou) domáhal na Okresnom súde Trenčín (ďalej len „okresný súd“) proti J. H., T. (ďalej len „žalovaný“), náhrady škody na zdraví. Toto konanie bolo okresným súdom vedené pod sp. zn. 14 C 439/2001.

Sťažovateľ svoju žalobu odôvodnil tým, že ako zamestnanec žalovaného utrpel 24. septembra 1999 pri vykonávaní stavebných prác pádom z lodžie budovy na zemský povrch pracovný úraz, pre ktorý sa stal ochrnutým a je schopný pohybovať sa iba pomocou invalidného vozíka. Sťažovateľ svoj škodový nárok oprel najmä o protokol Inšpektorátu bezpečnosti práce T. č. ŤPU – 19/99/ITN z 28. októbra 1999, podľa ktorého zisteným nedostatkom na strane žalovaného v príčinnej súvislosti s úrazom bolo to, že žalovaný *„... nezabezpečil ochranu pracovníkov proti pádu z výšky, čo je v rozpore s § 8 ods. 1 písm. b/ zákona č. 330/1996 Z. z. v nadväznosti na § 48 ods. 1 vyhl. SUBP a SBÚ č. 374/1990 Zb.“*, pričom na strane sťažovateľa neboli zistené žiadne nedostatky.

Okresný súd o žalobe sťažovateľa rozhodol rozsudkom sp. zn. 14 C/439/2001 z 2. novembra 2009, tak že žalobu zamietol v celom rozsahu.

Okresný súd svoje skutkové zistenia založil okrem iného prevažne na obsahu dodatku k protokolu Inšpektorátu bezpečnosti práce T. č. ŤPU – 19/99/ITN1 z 12. júla 2000, v ktorom sa konštatuje, že na strane žalovaného ako zamestnávateľa neboli zistené nedostatky, ktoré by boli v príčinnej súvislosti s daným pracovným úrazom, ale práve naopak, boli zistené nedostatky na strane sťažovateľa, ktoré boli v príčinnej súvislosti s touto udalosťou, a to v tomto rozsahu:

„1/ zamestnanec svojvoľne zmenil bezpečnostné a ochranné zariadenie tým, že odstránil umelú prekážku - zábranu, ktorá rozdeľovala lodžiu na priestor určený pre bezpečný pohyb pracovníkov - pravá strana lodžie a na ľavú časť, na ktorej sa nepracovalo a o čom postihnutý vedel. Odstránenie zábrany je v rozpore s § 4 ods. 1 písm. b/ Zák. č. 330/1996 Z. z. v nadväznosti na § 10 ods. 1 písm. e/ vyhl. č. SÚBP a SBÚ č. 374/1990 Zb.“

2/ zamestnanec použil na zvyšovanie miesta práce drevenú kozu nebezpečným spôsobom , ktorý spôsobil stratu jej stability. Uvedené zvyšovanie miesta práce je v rozpore s § 14 ods. 1 písm. a/ zák. č. 330/1996 Z. z. v nadväznosti na § 54 ods.3 vyhl. č. SÚBP a SBÚ č. 374/1990 Zb. ...“

Z vykonaného dokazovania dospel okresný súd k záveru, že jedinou príčinou vzniku pracovného úrazu bolo zavinené protiprávne konanie sťažovateľa, a preto sa žalovaný svojej objektívnej zodpovednosti za tento pracovný úraz zbavil v celom rozsahu.

Sťažovateľ podal v zákonnej lehote odvolanie proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 14 C 439/2001 z 2. novembra 2009.

V odvolaní sťažovateľ najmä namietal, že žalovaný nepreukázal prevedenie školenia zamestnancov na práce vo výške s ohľadom na konkrétne vykonávanú prácu, vypracovanie technologických a pracovných postupov na práce vrátane pokynov na použitie ochranných pracovných prostriedkov s ohľadom na konkrétne vykonávanú prácu, určenie a pridelenie ochranných pracovných prostriedkov, obzvlášť prostriedkov na zabezpečenie proti pádu, a tiež ani kontrolu ochranných pracovných prostriedkov v intervaloch určených v technologickom postupe.

Sťažovateľ ďalej namietal, že dva kusy drevených kôz nemôžu predstavovať dostatočné zabezpečenie proti pádu, pretože tieto sú v prvom rade stavebnou pomôckou určenou na samotný výkon prác.

V tejto súvislosti poukazoval aj na ustanovenia § 40, § 48 a § 50 ods. 1 vyhlášky Slovenského úradu bezpečnosti práce a Slovenského banského úradu č. 374/1990 Zb. o bezpečnosti práce a technických zariadení pri stavebných prácach.

Vychádzajúc z uvedeného sťažovateľ bol toho názoru, že okresný súd nedostatočne zistil skutkový stav veci, dôsledkom čoho vec aj nesprávne právne posúdil, a preto žiadal, aby krajský súd odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Krajský súd o odvolaní sťažovateľa rozhodol rozsudkom sp. zn. 19 Co 41/2010 z 22. júla 2010 tak, že rozsudok okresného súdu sp. zn. 14 C 439/2001 z 2. novembra 2009

ako vecne správny potvrdil. Tento rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 27. augusta 2010.

Sťažovateľ porušenie ním označených práv zaručených ústavou a dohovorom odôvodňuje okrem iného takto:

«Prvostupňový i druhostupňový súd nedostatočne vyhodnotil jednotlivé skutkové okolnosti a na tom základe dospel k nesprávnym právnym záverom. Taktiež neboli vykonané všetky navrhované dôkazy. ...

Dôkazom tohto tvrdenia sú predovšetkým prvotné zistenia štátneho dozoru nad BOZP, ktorý konštatoval, že zamestnávateľ nezabezpečil ochranu pracovníkov proti pádu z výšky.

... Poukázal aj na § 40 vyhlášky č. 374/1990 Zb. podľa ktorej, z § 1 vyplýva, že „Dodávateľ montážnych prác musí vypracovať technologický postup montáže ním montovaných stavebných i technologických konštrukcií...“ ako aj nasledujúcich odsekov. ...

Ak by zodpovedný zamestnávateľ mal vypracovaný technologický postup prác, použitia pracovného náradia a ochranných pracovných pomôcok v zmysle právnej úpravy spolu s kvalifikovaným zaškolením zamestnancov, potom by k pracovnému úrazu nedošlo.

... Nemôže preto obstať tvrdenie podľa nového protokolu ŤPU-19/99/ITN/1 zo dňa 12. 7. 2000, bod 1), že zamestnanec svojvoľne zmenil bezpečnostné a ochranné zariadenie tým, že umele odstránil umelú prekážku - zábranu... o ktorej nebol nijakým spôsobom poučený! V konkrétnom prípade ide o drevenú kozu ako stavebná pomôcka určená na výkon prác...

... Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu; jedným z týchto princípov, predstavujúcim súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní, je aj povinnosť súdov svoje rozhodnutia odôvodniť (§ 157 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), spôsobom zakotveným v ustanovení § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

... Rozhodnutím Krajského súdu Trenčín bol nedostatočne zistený skutkový stav veci a neboli súčasne vykonané ďalšie potrebné dôkazy, na základe čoho došlo aj k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, tiež nesprávne aplikované platné právne predpisy, v dôsledku čoho bola sťažovateľova žaloba zamietnutá.

... Prvostupňový i druhostupňový súd odôvodnil svoje rozhodnutie neudržateľnou argumentáciou pri rozhodovaní sa riadil neprávnym právnym názorom, v dôsledku čoho bolo vydané nesprávne rozhodnutie, ktorým bolo zasiahnuté do práva na spravodlivé prejednanie veci. Postup súdov pri interpretácii a aplikácii práva bol zjavne svojvoľný, účelový a arbitrárny.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd takto rozhodol:

„I. Krajský súd Trenčín rozsudkom zo dňa 22. júla 2010, sp. zn. 19 Co 41/2010-178 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo sťažovateľa na ochranu vlastníctva podľa článku 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

II. Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 22. júla 2010, sp. zn. 19 Co 41/2010-178 zrušuje a vec sa v tejto Časti vracia Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie.

III. Krajský súd v Trenčíne je povinný zaplatiť advokátovi sťažovateľa náhradu trov konania... vo výške 149,23 € do troch dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu JUDr. P. H. ...“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva vlastníť majetok zaručeného čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 19 Co 41/2010 z 22. júla 2010.

Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie označených základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 19 Co 41/2010 z 22. júla 2010, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu sp. zn. 14 C 439/2001 z 2. novembra 2009, je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný

súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Ústavný súd predovšetkým pripomína, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inšinciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 13/01).

Ústavný súd teda, tak ako to už vyslovil vo viacerých svojich nálezochoch, nie je opravnou inšinciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Z takéhoto pohľadu pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu sp. zn. 19 Co 41/2010 z 22. júla 2010 okrem iného vyplýva:

„Krajský súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je potrebné ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdiť.

Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní navrhovateľom vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa. Z daného titulu si odvolací súd osvojil aj dôvody napadnutého rozhodnutia, na ktoré v celom rozsahu poukazuje (§ 219 ods. 2 O. s. p.). Navrhovateľ v podanom odvolaní neuviedol žiadne podstatné okolnosti, ktoré by mohli privodiť zmenu napadnutého rozhodnutia. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd dodáva.

V preskúmvanej veci sa navrhovateľ domáhal náhrady škody, ktorá mu mala vzniknúť ako následok úrazu, ktorý utrpel dňa 24. 09. 1999 pri výkone práce, u odporcu.

V predmetnej veci mali povinnosť tvrdenia, dôkaznú povinnosť a im zodpovedajúce bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno v otázke základu nároku - ako vyplýva z ust. § 190 - § 191 Zákonníka práce - navrhovateľ pri preukazovaní, či utrpel pracovný úraz, či mu vznikla škoda a či je daný vzťah príčinnej súvislosti medzi touto škodou a pracovným úrazom, a odporca pri preukázaní, či sa zodpovednosti za škodu z pracovného úrazu navrhovateľ zbavil celkom alebo aspoň sčasti. Dôkazná povinnosť teda zaražuje oboch účastníkov povinnosti preukázať celkom iné skutočnosti. Navrhovateľ v konaní preukázal, že pracovný úraz, v dôsledku ktorého mu vznikla škoda, utrpel a rovnako bola preukázaná príčinná súvislosť medzi škodou a pracovným úrazom. Avšak rovnako odporca preukázal v konaní zbavenie sa zodpovednosti za túto škodu.

Odvolací súd právnu otázku, či sa odporca zbavil svojej zodpovednosti za škodu vzniknutú navrhovateľovi pracovným úrazom (§ 191 ods. 1 písm. a/ Zákonníka práce) posúdil rovnako ako súd prvého stupňa.

Na základe výsledkov vykonaného dokazovania okresný súd správne vyvodil, že odporca sa v celom rozsahu zodpovednosti za pracovný úraz zbavil, lebo preukázal liberačné dôvody uvedené v ust. § 191 ods. 1 písm. a/ Zákonníka práce a jedinou príčinou vzniku úrazu bolo zavinené protiprávne konanie navrhovateľa.

Medzi základné povinnosti zamestnanca patrí dodržiavanie právnych predpisov a ostatných predpisov vzťahujúcich sa na nim vykonávanú prácu, dbať pri práci o svoju

bezpečnosť a zdravie a o bezpečnosť a zdravie osôb, ktorých sa ich činnosť týka. Tieto povinnosti zamestnancovi ukladal Zákonník práce v ust. § 135. Ak si zamestnanec tieto základné povinnosti neplní, dôsledky takeého konania zamestnanca majú vplyv aj na posudzovanie zodpovednosti zamestnávateľa za škodu pri pracovnom úraze, alebo pri chorobe z povolania. V konaní o náhradu škody z pracovného úrazu má žalovaný zamestnávateľ povinnosť tvrdiť a preukázať, že škoda bola spôsobená tým, že postihnutý zamestnanec svojim zavinením porušil právne predpisy, alebo ostatné predpisy na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, hoci s nimi bol riadne a preukázateľne oboznámený a ich znalosť a dodržiavanie sa sústavne vyžadovalo a kontrolovalo a že porušenie týchto predpisov bolo jedinou príčinou škody.

Z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že odporca v konaní predložil dôkazné prostriedky na preukázanie liberačného dôvodu v zmysle § 191 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce, ako aj označil dôkazné prostriedky (listiny, výsluch svedkov) na ich preukázanie.

Po preskúmaní veci odvolací súd sa stotožnil aj s obsahom vyjadrenia odporcu v tom smere, že v konaní bolo preukázané, že škoda vznikla navrhovateľovi tým, že tento svojim vlastným zavinením porušil konkrétne právne a iné predpisy na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, ako aj pokyny navrhovateľa ako zamestnávateľa, na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, s ktorými bol riadne oboznámený a ktorých znalosť a dodržiavanie sa sústavne vyžadovali a kontrolovali. Zo strany odporcu nešlo len o dovolávanie sa všeobecných ustanovení, podľa ktorých si má každý počínať tak, aby neohrozoval svoje zdravie a zdravie iných v zmysle § 191 ods. 4 Zákonníka práce 65/1965 Zb. v znení neskorších predpisov, platnom v čase vzniku pracovného úrazu. Na strane navrhovateľa boli zistené nedostatky, ktoré boli v príčinnej súvislosti s jeho úrazom a ktoré spočívali v tom, že tento svojvoľne zmenil bezpečnostné a ochranné zariadenie tým, že odstránil umelú zábranu, ktorá zamedzovala vstup na ľavú časť lodžie, na ktorej sa nepracovalo, o čom navrhovateľ vedel a túto dokonca použil na výkon pracovnej činnosti nebezpečným spôsobom, čím porušil ustanovenia právnych predpisov o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci, porušil pokyny zamestnávateľa a rovnako porušil ustanovenie § 135 ods. 2 písm. d/ Zákonníka práce. Z týchto dôvodov nieje uplatnený nárok navrhovateľa na náhradu škody voči odporcovi z titulu pracovnoprávnej zodpovednosti

odporcu ako zamestnávateľa za škodu spôsobenú navrhovateľovi pracovným úrazom opodstatnený.

V rozpore s výsledkami vykonaného dokazovania a navyše aj s vyjadreniami samotného navrhovateľa, ktorý sa sťažoval na ustavičné školenia o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci je tvrdenie navrhovateľa o tom, že odporca znalosť a dodržiavanie predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci nevyžadoval a nekontroloval. Rovnako z vykonaného dokazovania, a to z výsluchu svedkov vyplynulo, že odporca denne kontroloval dodržiavanie predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci a aj priamo na stavbe. Okresný súd správne prihliadal v rámci vykonaného dokazovania aj na závery zo šetrenia pracovného úrazu orgánmi bezpečnosti práce, pretože išlo o konkrétne zistenia odborného orgánu, ktorý sa posúdením príčin predmetného pracovného úrazu zaoberal v rámci svojich právomocí v čase bezprostredne nasledujúcom po vzniku pracovného úrazu.

Z týchto dôvodov krajský súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.“

V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajský súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil. V každom prípade tento postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda krajský súd v danom prípade neporušil označené základné právo sťažovateľa nesprávnou a svojvoľnou aplikáciou a výkladom práva. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. V konečnom dôsledku však ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov krajského súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný,

zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. februára 2011